

KAMMARRÄTTEN

RÄTTSFALL

Avdrag i jordbruk för lön till anställd som vid sidan av jordbruksarbetet utfört nybyggnadsarbete

Lantbrukaren L. yrkade i sin självdeklaration år 1961 avdrag för arbetslön till en son med 8.000 kr.

TN medgav avdrag endast med 7.300 kr. Resterande 700 kr ansågs utgöra ersättning för arbete vid uppförande av ett bostadshus, i vilket arbete sonen uppgavs ha deltagit c:a 200 timmar.

L. anförde, att sonen under de närmast föregående åren varit anställd i jordbruket med omkring samma lön som vid förevarande beskattningsår, att byggnadsarbetet av sonen utförts på fritid eller i vart fall inte minskat hans arbetsinsats i jordbruket samt att byggnadsarbetet ej inverkat på lönesättningen.

PN biföll L:s yrkande om avdrag med hela beloppet 8.000 kr. PN anförde: Enligt 22 § 1 mom. KL äger skattskyldig från bruttointäkten av jordbruksfastighet erhålla avdrag för driftskostnader såsom bland annat lön och underhåll åt arbetspersonal, som uteslutande eller huvudsakligen använts för jordbruket eller dess binärningar. Av detta stadgande får anses framgå, att TN vid sitt bedömande av om viss arbetslön är avdragsgill är oförhindrad att verkställa sådan uppdelning av lönen som i målet skett. Emellertid måste därjämte antas, att genom stadgandets formulering hänsyn tagits till att den

i jordbruket fast anställda personalen erfarenhetsmässigt då och då måste anlitas för sådana arbeten, för vilka kostnaderna i princip icke är avdragsgilla. Så länge detta sker endast i sådan omfattning att den anställde likväl kan anses huvudsakligen ha utfört arbete i jordbruket är dock hela lönen avdragsgill. Handlingarna i målet utvisar ej annat än att sonen utnyttjats för byggnadsarbetet under en tidrymd, som motsvarar 25 arbetsdagar samt att han i övrigt varit sysselsatt med arbete i jordbruket. Vid sådant förhållande finner PN att han huvudsakligen använts i jordbruket samt att avdrag för lönen skall medges med yrkat belopp.

TI yrkade hos KR, att avdrag måtte vägras för den del av lönen, som motsvarade ersättning för nybyggnadsarbete.

Genom utslag den 28 februari 1963 fann KR, som inhämtat att sonens lön för jordbruksarbete under år 1959 varit 7.800 kr, icke skäl göra ändring i PN:s beslut.

Anm.: KR:s utslag torde icke böra tolkas såsom ett godtagande av PN:s tankegång om rätt till avdrag enligt "huvudsaklighetsprincipen". Grunden för KR:s utslag torde i stället ha varit — annars ter sig relativsatsen i utslaget meningslös — att lönen för jordbruksarbetet varit 8.000 kr och skulle ha varit densamma även om det vid sidan av jordbrukssystemen utförda och av intressegemenskaperna

pen naturligt betingade nybyggnadsarbetet icke förekommit.

"Väsentligt för högt taxerad"?

Änkefru S hade av 1960 års TN taxerats enligt avgiven deklARATION till si för 16.350 kr, taxerad inkomst, med beskattningsbar inkomst av 14.500 kr och till kis för 17.540 kr, taxerad inkomst, med beskattningsbar inkomst av 15.700 kr. Då S beskattats bl. a. för 5.991 kr, avseende av S:s arbetsgivare återbetalda pensionsavgifter för tiden 1 nov. 1951—31 dec. 1958, hade PN efter framställning av S förordnat att si på grund av taxeringen skulle beräknas som om beloppet, 5.991 kr, upptagits till beskattning med lika delar under 1960 samt vart och ett av taxeringsåren 1951—59; den uträknade si, som på grund av 1960 års taxering skulle erläggas, bestämdes sålunda till 2.417 kr.

Emellertid hade S i deklARATIONEN upptagit semesterersättning å 612 kr, som arbetsgivaren till henne utbetalt den 5 jan. 1959. Samma arbetsgivare hade det oaktat inräknat beloppet 612 kr i S:s löneförmåner för 1958, vilka uppgivits till beskattning vid 1959 års taxering — därvid de taxerade inkomsterna bestämts vid taxeringen för si till 9.530 kr och för kis till 10.810 kr; semesterersättningen hade således beskattats två gånger. I anledning härav hemställde S hos PN om rättelse av 1960 års inkomsttaxering.

TI yttrade. S:s hemställan hade skett i en till PN:s kansli den 26 jan. 1961 inkommen skrift eller således först efter den ordinarie klagotidens utgång. S hade taxerats i enlighet med deklARATIONEN. Då S icke kunde anses ha blivit väsentligt för högt taxerad, syntes extraordinär klagorätt icke föreligga. Ändringsyrkan-

det skulle förty icke upptagas till prövning ehuru det var sakligt befogat.

Genom beslut den 15 dec. 1961 fann sig PN inte kunna upptaga besvärEN till prövning, enär desamma icke inkommit inom ordinarie besvärstid och förutsättningar för rätt att föra talan i särskild ordning icke kunde anses föreligga.

Hos KR vidhöll S ändringsyrkandet samt framhöll, att hon var ensamstående och försörjningskyldig gentemot ett barn ävensom att den högre skatt, som till följd av felaktigheten påförts henne, med hänsyn till hennes inkomstförhållanden var betydande.

Enligt utslag den 30 april 1963 fann KR — med hänsyn till i målet förekomna särskilda omständigheter — förutsättningar att föra talan i särskild ordning jml 100 § första st. 6) TF föreligga, varför KR nedsatte 1960 års taxeringar med 612 kr; jml 7 § KF 30 nov. 1951 ang. beräkning av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst hade PN att vidtaga den ändring i skatteberäkningen, vartill KR:s utslag kunde föranleda.

S. k. Malmöblankett har ej ansetts utgöra underrättelse om taxering

1961 års TN beslöt att vidtaga vissa ändringar i B:s självdeklARATION, varom meddelande utfärdades av TO; meddelandet lämnades emellertid på s. k. Malmöblankett.

Sedan B hos PN yrkat, att hans taxeringar måtte bestämmas i enlighet med deklARATIONEN, konstaterade PN, att B:s skrift inkommit till PN:s kansli den 21 febr. 1962 och sålunda efter den i 76 § TF stadgade tiden samt att skäl att upptaga B:s yrkande till prövning jml bestämmelserna i 99 eller 100 §§ TF icke visats föreligga.

Häri yrkade B ändring hos KR.

Genom utslag den 17 maj 1963 yttrade KR. Såvitt framgår av handlingarna i målet har den B tillställda underrättelsen om avvikelse från självdeklarationen avfattats å blankett för "Underrättelse om ifrågasatt avvikelse från självdeklaration", vilket bl. a. medfört, att underrättelsen icke innehållit upplysning om vad som skall iakttagas vid anförande av besvär över TN:s beslut. Underrättelsen har följaktligen icke varit avfattad i den ordning, som föreskrives i 69 § 1 och 4 mom. TF. Vid sådant förhållande har jml 99 § TF hinder icke förelegat för PN att pröva B:s hos PN förda talan. På grund av det anförda prövar KR lagligt att, med undanröjande av PN:s beslut, visa målet åter till PN för ny behandling.

Deklarationsförsummelse, ej ursäktlig

I en till PN:s kansli den 25 aug. 1960 inkommen skrift yrkade ett aktiebolag, att dess taxering s. å. — med ändring av den sköntaxering, som påförts bolaget av TN — måtte bestämmas enligt en bifogad självdeklaration.

Sedan TI invänt att besvären till PN inte inkommit i rätt tid genmälde bolaget. Anledningen till att besvären hos PN anförts efter den ordinarie besvärstidens utgång var att bolaget på grund av bl. a. en skadestandsprocess inte tidigare kunnat färdigställa en tillförlitlig deklARATION såsom grund för sitt yrkande om ändrad taxering. Bolaget ansåg, att dess yrkande borde upptagas till saklig prövning med stöd av 100 § första stycket vid 2), 6) eller 7 TF.

TI, som fann bolaget berättigat till avdrag för kommunaltuskylder med högre belopp än vad TN beräknat, tillstyrkte,

att bolagets talan upptogs till prövning jml 100 § TF vid 5) allenast betr. detta belopp. Gentemot bolagets hävdande av besvär rätt jml nämnda lagrum vid 2), 6) och 7) invände TI, att då bolaget inte taxerats i strid mot bestämmelserna om subjektiv skatteplikt, besvären icke kunde upptagas till prövning jml nämnda lagrum vid 2). Eftersom skadestandsprocessen icke utgjort sådan omständighet eller bevis, varom kännedom saknats vid fastställandet av taxeringen och då det ej heller framstod som ursäktligt, att bolaget icke i ordinär ordning under åberopande av processen anförde besvär över TN:s beslut till vinnande av riktig taxering, syntes bolagets besvär inte heller med stöd av nämnda lagrum vid 6) och 7) kunna upptagas till prövning.

PN — som medgav avdrag för kommunalskatt enligt TI:s förslag — yttrade. När bolagets besvär inkommit till PN:s kansli efter den ordinarie besvärstidens utgång, saknar bolaget ordinär besvär rätt. Bolaget saknar jämväl besvär rätt med stöd av 100 § punkt 2 TF. När TN utfärdat anmaning att avlämna självdeklaration kan bolagets deklARATIONSFÖRsummelse icke anses ursäktlig, finner PN förty besvären icke kunna upptagas till prövning med stöd av punkt 6 eller 7 i angivna författningsrum.

Hos KR fullföljde härefter bolaget sin talan i vad densamma inte vunnit bifall.

Genom utslag den 16 april 1963 anförde KR: Vål har bolaget förebragt sådana bevis, som giva själ för antagande, att bolaget blivit för högt taxerat. När det likväl inte framstår som ursäktligt, att bolaget icke tidigare än som skett åberopat dessa bevis, finner KR besvären emot innehållet i andra st. av åberopade lagrummet icke kunna upptagas till prövning.